

POSTANOWIENIE

Dnia 27 maja 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kwaśniewski (przewodniczący)

SSN Dariusz Dończyk (sprawozdawca)

SSN Wojciech Katner

w sprawie egzekucyjnej z wniosku wierzyciela "S.(...)" sp. z o.o. w T.
przeciwko dłużnikom M. C. i E. C.
o egzekucję z nieruchomości,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 27 maja 2010 r.,
zażalenia dłużników na postanowienie Sądu Okręgowego w K.
z dnia 3 lutego 2010 r., sygn. akt II Cz (...),

- 1) oddala zażalenie;**
- 2) zasądza od dłużników solidarnie na rzecz wierzyciela kwotę 137 zł (sto trzydzieści siedem) tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.**

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 3 lutego 2010 r. Sąd Okręgowy w K. oddalił zażalenie dłużników M. C. i E. C. wniesione od postanowienia Sądu Rejonowego w S. z dnia 30 listopada 2009 r. w przedmiocie oddalenia skargi na czynność Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w S. dotyczącą opisu i oszacowania nieruchomości będącej przedmiotem egzekucji (pkt 1) oraz zasądził solidarnie od dłużników na rzecz wierzyciela „S.(...)” Spółki z o.o. w T. kwotę 77 zł tytułem kosztów postępowania zażaleniowego (pkt 2). Na postanowienie w przedmiocie kosztów dłużnicy wnieśli

zażalenie, zarzucając naruszenie art. 102 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 13 § 2 k.p.c. przez jego niezastosowanie. W odpowiedzi wierzyciel wniósł o oddalenie zażalenia oraz o zasądzenie od dłużników solidarnie na rzecz wierzyciela zwrotu kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 108 § 1 k.p.c. sąd rozstrzyga o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji. Zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c., strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Powołany przepis ustanawia dwie zasady rozstrzygania o kosztach procesu, tj. zasadę odpowiedzialności za wynik procesu oraz zasadę orzekania o zwrocie kosztów niezbędnych i celowych.

Do niezbędnych kosztów postępowania strony reprezentowanej przez zawodowego pełnomocnika zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone przez Ministra Sprawiedliwości w rozporządzeniu z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. z 2002 r. Nr 163, poz. 1349 ze zm.), wydatki jednego pełnomocnika, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd ewentualnego osobistego stawiennictwa strony (art. 98 § 3 k.p.c.). W przedmiotowej sprawie do kosztów postępowania wywołanego skargą na czynności komornika zaliczono koszty wynagrodzenia pełnomocnika wierzyciela, tj. radcy prawnego L. P., w wysokości 60 zł (§ 12 ust. 2 pkt 1 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 8 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu) oraz koszty opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

Obciążając dłużników kosztami postępowania zażaleniowego poniesionymi przez wierzyciela Sąd Okręgowy w K. zastosował ogólną zasadę dotyczącą rozstrzygania o kosztach postępowania - zawartą w art. 98 k.p.c. - przewidującą obciążenie strony przegrywającej kosztami postępowania. Wyjątkiem od tej reguły jest orzeczenie o kosztach postępowania na podstawie art. 102 k.p.c., według którego w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Sama treść przepisu przemawia za tezą, że jego wykładnia nie może być rozszerzająca (por. postanowienie SN z dnia 13 października 1976 r., IV PZ 61/76, LEX nr 7856, postanowienie SN z dnia 26 stycznia

2007 r., V CSK 292/06, LEX nr 232807), a w konsekwencji zastosowanie art. 102 k.p.c. może mieć miejsce w sytuacjach wyjątkowych.

Uwzględniając powyższe zarzut niezastosowania art. 102 k.p.c. jest chybiony. W przedmiotowej sprawie dłużnicy nie wykazali na czym polega wyjątkowość zaistniałej sytuacji. Ograniczyli się jedynie do stwierdzenia, że przemawia za tym sytuacja osobista, majątkowa i zarobkowa dłużników, brak nakładu pracy wierzyciela oraz brak zawiłości sprawy. Za szczególnie uzasadniony wypadek w rozumieniu art. 102 k.p.c. nie może być potraktowana okoliczność, że w stosunku do dłużników prowadzone jest postępowanie egzekucyjne, gdyż stan taki jest spowodowany przez samych dłużników, którzy nie uczynili zadość obowiązki wynikającemu z tytułu wykonawczego, który podlega przymusowej egzekucji. Dłużnicy nie wykazali także szczególnych okoliczności dotyczących ich sytuacji osobistej i zarobkowej. Natomiast brak zawiłości sprawy oraz związany z tym niski nakład pracy wierzyciela związany z postępowaniem wywołanym zażaleniem dłużników został uwzględniony w wysokości kosztów postępowania zażaleniowego zasądzonych od dłużników na rzecz wierzyciela.

Wobec powyższego zażalenie na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. podlegało oddaleniu. O kosztach postępowania zażaleniowego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 99 k.p.c., art. 105 § 2 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. i art. 13 § 2 k.p.c. oraz § 12 ust. 2 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 1 i § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. z 2002 r. Nr 163, poz. 1349 ze zm.).